

[Mr. Chairman]

[8th August 1955]

(Amendment) Bill, 1955 (L.A. Bill No. 13 of 1955), as passed by the Assembly on the 8th August 1955 and signed by me for the concurrence of the Council; and

(2) In accordance with Rule 114 of the Madras Assembly Rules, I transmit a copy of the Police (Madras Amendment) Bill, 1955 (L.A. Bill No. 14 of 1955) as passed by the Assembly on the 8th August 1955 and signed by me for the concurrence of the Council.' "

IV.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS CULTIVATING TENANTS PROTECTION BILL, 1955
(L.A. BILL NO. 11 OF 1955).

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—" Sir, I beg to move—

' That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 30 Members (20 Members of the Assembly and 10 Members of the Council) to consider the Madras Cultivating Tenants Protection Bill, 1955 (L.A. Bill No. 11 of 1955), and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

The Hon. Sri M. Bhaktavatsalam.

Sri K. Bhashyam.

Sri A. M. Allapichai.

Sri T. Purushotham.

Sri T. G. Krishnamoorthi.

Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradia.

Dr. V. K. John.

Sri Mohamed Raza Khan.

Sri A. Gajapathy Nayagar.

Sri K. Balasubramanya Ayyar.' "

MR. CHAIRMAN :—Motion moved—

' That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 30 Members (20 Members of the Assembly and 10 Members of the Council) to consider the Madras Cultivating Tenants Protection Bill, 1955 (L.A. Bill No. 11 of 1955), and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

The Hon. Sri M. Bhaktavatsalam.

Sri K. Bhashyam.

Sri A. M. Allapichai.

Sri T. Purushotham.

Sri T. G. Krishnamoorthi.

8th August 1955]

[Mr. Chairman]

Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiator.

Dr. V. K. John.

Sri Mohamed Raza Khan.

Sri A. Gajapathy Nayagar.

Sri K. Balasubramanya Ayyar.' "

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR :—“ Sir, this Bill is for a period of one year. It is in the nature of a verdict that this Government are satisfied that the responsibility for the unjust eviction is that of the landlords. The Government must place before the Council and the Assembly sufficient facts to show that there have been unjust evictions. Hon. Members are aware of the fact that we waited in deputation on the Revenue Minister. Some Members from the Tiruchirappalli district made a representation that the authorities there listened to only representations made on behalf of the tenants, and that they did not pay due regard to the representations made by the mirasdars. They even wanted that, without the help of the authorities, they should be allowed to settle these matters with the tenants. That is what I found from the newspaper reports. I am glad to say that the Revenue Minister said that he would make enquiries. I think it is better to proceed not on the footing that all evictions are unjust, but to apportion the blame among the parties. If evictions have not been unjust, and if they are due to reasons like wilful trespass on the land, carrying away of the crops, etc., these also should be taken into consideration. Such things very often happen. Will it be in the best interests of agriculture to restore these very tenants who have been giving trouble? It is part of a technique now to carry on tenant agitation and create trouble so that the Government of the day may be urged to bring forward a Tenancy Bill. In the Tenancy Bill (fortunately there is no such provision in this Bill), they (the tenants) ask for more rights, a greater share of the produce, and so on. But there is nothing of the kind in this Bill. Still we find that there are some who are always thinking in favour of the tenants and who have got certain set ideologies. They put forward the view that the share of the tenant should be increased, that the rent court should be enabled to see that they get higher rents, that because prices have gone up, they should also get a higher rate of the produce, etc.

“ It is well to remember that tenants are also sometimes land owners in some of these districts. I think the Leader of the House referred to this fact. There are tenants who are owners of lands in some portion and tenants in other portions. All these tenants are not merely cultivating tenants. These factors have to be taken into consideration. It is better that an enquiry is made to find out whether there has been any unjust eviction. Only after that enquiry it must be determined whether this provision should be applied to all districts. In the Tanjore Tenants and Pannayals Protection Act, there is a provision that the Government may extend the provisions of that Act to other places. Here also there

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [8th August 1955]

is a similar provision. We must take into consideration the fact that in some portions in Tanjore district itself that Act does not apply. Similarly a provision should be made here that this Act will not apply to all places but should apply to portions in which the Government feel satisfied that this Act should be applied. Afterwards, the Government can extend the Act to all places if they like. Only to places where the Government are satisfied that there had been unjust evictions, this Act should be applied. It should proceed on the footing that only in some places there have been unjust evictions. It is mentioned in the Statement of Objects and Reasons, 'It has been brought to the notice of Government that in anticipation of land reforms legislation, owners of lands are evicting cultivating tenants'. There are cases in which the tenants have been creating trouble in anticipation of land reforms legislation. These two things must be therefore considered. My submission is that there should be a just legislation. I am saying that the Government should not take sides. Let them make an impartial enquiry, and then apply the provisions of this Bill properly. It is with that view alone that this Bill should be passed, because this measure is only for one year. When we are restoring the tenant to his original position, we must see how far he has been justified in trespassing upon the property and carrying away the crop, etc. Our target in the Second Five-Year Plan, so far as our proposals are concerned, is 6 lakhs tons of more food-grains. Let us not do anything to reduce that target. To see that the target is not reduced, we must see that there is peace in the agricultural sector so that both the land owner and the tenant get on amicably. After all it must be remembered that in the ryotwari area, the ryot also is a cultivating man. There are small owners of land and they are as much cultivating people with their own labour or hired labour as the cultivating tenants contemplated by the Bill. That is my point. If merely the word tenant is mentioned, immediately he becomes the favoured boy of the Government. I cannot understand this. There are persons who pay a revenue of only Rs. 10 and still they are owners of land and also cultivating tenants, cultivating their lands with hired labour or casual labour. In our State conditions are peculiar. The tenancy legislation that applies to landlord and tenant in other States should not be applied entirely to our State. The ryotwari system in our State has worked democratically than in any other portion of our Indian Union. Therefore it is that there are small landlords cultivating 3 acres, 4 acres and 5 acres. I am glad that at this time, when we are raising this question, our very distinguished and hon. Colleague, Sri O. P. Ramaswami Reddiar is here. He knows fully that what I am saying is not entirely untrue or exaggerated. The word 'ryot' is not at all used here though under the ryotwari system of land tenure which is obtaining in our country all are called ryots but we use the words 'landholder' and 'landowner' so that they may smack of rack-renters and erstwhile zamindars who have been liquidated. The common law of our country describes them only as ryots. Some people have left off

3-20
P.m.

8th August 1955] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

their lands and some others have slowly acquired them and become big. Otherwise, they would still remain small landowners. If we take the old system of distribution of land which took place some hundred years ago, you will find that all of them were very small landowners and they became bigger owners only gradually. If the Government want land legislation here which is going to help the tenants in this particular manner they should also see that the present land revenue system is changed. The existing land revenue system was based on the principle that the man who paid the revenue was the ryot. Now we must take the entire holding into consideration and let us not merely talk about eviction here or eviction there or by whom or for what reasons. Our ryotwari system is something peculiar to this part of the country, and let us not introduce here something which is practised in other parts of the world. I am not going to speak on the various provisions of the Bill because it is being referred to a Select Committee. I am only speaking of the general approach that should be made to a matter like this."

* DR. V. K. JOHN :—" Mr. Chairman, Sir, I have a very strong feeling that this Bill is introduced for the purpose of shelving the solution of the land problem for one year and thereafter for several years, because the Government can introduce another Bill next year to extend the life of this measure by one or two years, as they have been doing in many matters. It is stated in the Objects of Reasons :

" It has been brought to the notice of Government that in anticipation of land reforms legislation, owners of lands are evicting cultivating tenants with a view to bringing the lands under their personal cultivation. Such large-scale eviction will, if allowed to continue, lead to agrarian trouble and disturbance and to breach of peace. The object of this Bill is to protect the tenants from unjust eviction for a period of one year."

The Hon. the Minister who moved this Bill could not take this House into confidence and say how many cases there have been during the one year this question of land reform has been under discussion. Sir, you know that the tenant cannot be evicted by force. The law of this country does not allow it. The owner must go to a court of law and file a suit. How many suits have been filed during the last one year? We are kept in the dark on this question. A general statement is made that large-scale evictions take place. If the object of this Government is to ensure security of tenure and to prevent eviction of tenants, they could very easily extend the provisions of the Tanjore Tenants and Panniyals Protection Act, 1952, to other areas. The Minister does not tell us why he is not having recourse to this Act. Of course Malabar and South Kanara are already treated separately. We are not now told why this Tanjore Act cannot be extended to other areas if there is large-scale eviction there. Therefore I say this Bill is brought in only to put off the question of land reform which is giving this Government great headache. This Government is pulled on one side by the landowners and rich men and on the other by the poor people and the tenants. They do not know what they could do

[Dr. V. K. John]

[8th August 1955]

and what they should do. I ask the Government to follow certain principles followed in other parts of the world in matters of land reform. The first principle is that there should be no exploitation or expropriation. If you take away the land from the landowner, give him the market value of the land. If necessary, give him a bond which can bear interests. Let the value be paid in instalments and let the bond be even saleable in the market at any time. That is what Germany did. The owner of the soil pays the market value of the land given to him in instalments. The erstwhile landholder gets a bond secured against the land which is guaranteed by a co-operative society or a local body or by the Government. The landowner does not lose anything. He gets the market price and also a fair return of interest out of the bond. Perhaps he may get a premium also if he sells it. So the first principle is nobody should be expropriated. Nobody should be exploited either. The tenants should not be asked to give a capitalised value of the land beyond capitalising the fair rent. You should not capitalise rack rent. If you do, then you will only be exploiting the tenants. The accepted object of any land reform is to get the largest output from the land and to that there must be as wide a distribution of land as feasible economically. It is not by fixing ceiling that you can achieve this object. Any landless person must be given land if he wants to cultivate it and if he is prepared to pay the market value thereof, even in instalments.

“ Sir, we must always remember that agriculture is a human problem and it has been accepted in all civilized countries of the world that the continued prevention of the relationship between the landlord and the tenant is an economic waste. What we should do is to make the cultivating ryot who takes up the land pay the market value for it in instalments over a long period of years, if need be, and pay the value of the land to the person from whom the land is taken away by means of a bond guaranteed by the Government. There is an Act in England called the Small Holdings Act, 1926, under which any person can ask a local body for a few acres of land and it is the duty of that body to acquire and give to that person the land provided he pays sixty years' fair rent. That means the rent as well as the amount that is reserved for the value of the land will be collected from the tenant. In 60 years, the whole amount is paid or much earlier if the tenant so likes. Therefore the principle to be borne in mind in any land reform is that you should not perpetuate the relationship between the landlord and tenant. It is an economic waste to do so. The right thing to do would be to allow the tenant to pay the market value of the land in instalments so that by paying the whole market value of the land, he would become the owner of the land. I do not think of any country in the world wherein the tenant is allowed to expropriate the landlord. The land problem has been solved in Western countries by making the tenant pay the market value of the land in 30 or 40 years time and become the owner of the land after he has paid the full market value. Then only there

3.30
p.m.

8th August 1955]

[Dr. V. K. John]

will be the incentive for the tenant to cultivate the land in the best manner possible and thus pay the market value of the land much earlier, so that he could become the owner of the land much earlier. After the land reforms in Germany in the last century where the tenant was made as the owner of the land after he had paid in instalments the market value of the land, production not only doubled but trebled. Forty-eight and a half years was the time given within which the tenants were asked to pay the market value of the land. But 99 per cent of the tenants paid the amount in 10 years' time because agriculture is a human profession. When the hope of their becoming the owners of the land is there for the tenants, naturally they put all their endeavour in increasing production and thereby pay the market value of the land much earlier. Such an incentive should be given to the tenants. But what do we find here? Nothing of that sort. You want to perpetuate the relationship between the landlord and tenant. Why should not you be bold enough to bring in a legislation wherein you will not perpetuate the relationship between the landlord and tenant, wherein you will not exploit the landlords and wherein you will say in clear terms that the tenant shall become the owner of the land after he has paid the market value of the land within a stipulated number of years. That ought to be the correct approach. Give the necessary assistance to the tenant for cultivation through co-operative agencies and make bold to say that the tenant shall become the owner of the land after he has paid the market value of the land, within such and such a number of years, by instalments. Then only there will be the incentive for the cultivating tenants to produce more. But you never look at this problem fully. You never apply the fundamental principle of land reform and now you have brought forward this measure for one year. This legislation has been brought forward for only one year because the next general elections is approaching and for one year the Government could remain acquiesced. They could say that they have stopped eviction of tenants for one year. Is the problem of land reform concerned only with the tenants? Does it not concern the landless? In fact it is a bigger problem. Eviction of cultivating tenants alone will not solve the problem. That is why it is a rule, in my opinion, to put off this problem which agitates the public mind. That only shows that the Government want to pull on till the next election, without bringing forward any comprehensive legislation for solving the land problem. That is a very wrong thing, wrong in principle to put off this question, especially when we have the Tanjore Tenants and Pannayal Protection Act. Government could have extended that Act to other parts of the State, barring Malabar and South Kanara which have a different kind of land tenure system and for which we have already passed separate legislation. I do not know why the period of one year has been fixed? After all evictions could not take place in one year. Cases do not get finished in the Courts within one year. If the eviction of cultivating tenants is the only thing that is agitating the Government, then this legislation for the stopping of

[Dr. V. K. John]

[8th August 1955]

eviction of tenants for one year is not necessary. Within one year, evictions could not take place. The courts do not finish the cases within one year. They will drag on for some more time. Therefore Government could have as well brought forward a comprehensive legislation for a solution of our land problems, if they really wanted to do so. But they do not want to bring in comprehensive legislation. They want to put it off. To acquiesce the tenants, they have brought forward this measure for one year. I say here and now, that again next year, the Government would come forward for extending the present Act. I will read the words that I have spoken now, when next year the Government would come forward for extending this Act for one more year. I am sure they would do so because they simply want to put off the question of land reform. For three years Government have been saying that they would bring forward comprehensive land reform legislation. Even when the Malabar Tenancy Act was passed, I said that that was not a correct solution of the problem but that the Government should bring in legislation by which the cultivating tenant would become the owner of the land. But they said at that time, they would bring forward shortly comprehensive land reforms. Years and years have gone since then but no comprehensive land reforms have been ushered in. I am not able to understand the reason for Government bringing in this measure, when they could have extended the provisions of the Tanjore Tenants and Pannayal Protection Act to other parts of the State. That would have been very easy. But the real point is, Government do not want to bring in comprehensive land reforms. They have now brought this Bill for one year. Again it will be extended for another year or for two years. They will go on extending till people would have forgotten the matter but if unfortunately some people do not forget it and still agitate for it, I am sure some brain wave of Government would devise some measure to shelve that problem. Have not other States solved this land problem? Bombay has solved it. Why should this State lag behind? Can't they find a rational and scientific solution for solving this question of land reform? It is now said that certain constitutional difficulties stand in the way of Government bringing in legislation putting a ceiling on land holdings and so on. I ask, are you going to wait for the Constitution to be amended according to your liking. Are you going to wait till then for bringing in comprehensive land reforms? Has not Bombay solved the problem without waiting for the Constitution to be amended? You want to expropriate the landlord. You are afraid of the landlords. Why are you afraid of the landlords? If the Government really want to solve the problem, they must distribute the lands to the landless and provide them with the means of cultivation by means of co-operative agencies. Why should Government try to put a ceiling on holdings? If there is a landlord possessing 100 acres, why should they think of depriving him of the land. Unless he has the means, one cannot cultivate the land. Have you got enough means to give the required help to the tenants towards cultivation expenses through co-operative

8th August 1955]

[Dr. V. K. John]

agencies? Have you got the required number of co-operative agencies to advance that necessary help?

“Therefore the Government should recognize the fundamental principle that in any question of land reform, they must proceed on the basis that the tenant shall become the owner of the land after he has paid the market value of the land, within a stipulated period of years, by means of instalments. But the Government do not want to proceed on that basis. They want to expropriate the owners. They have been supported in this inside the Assembly, Council and outside by landed proprietors, whom the Government do not want to frighten. They want to shelve the problem. I protest very strongly against this sort of Government trying to shelve the most important question of land reforms.”

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :—“கனம் தலைவர் அவர்களே, நம் மாகாணத்தின் நிலவரி சரித்திரத்தைப் பார்த்தால் மற்ற மாகாணங்களுக்கும் நம் மாகாணத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் காணப்படும். ஏனென்றால், மற்ற மாகாணங்களிலே பெரிய பெரிய நிலச்சுவாந்தார்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், நமது மாகாணத்தில் அம்மாதிரி நிலச்சுவாந்தார்கள் இல்லை. இங்கு மங்கும் சிலர் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய நிலங்களையும் நாம் முன்னமேயே ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டத்தின் மூலமாக எடுத்துக்கொண்டோம். இப்பொழுது இருப்பதைப் பார்த்தால் அநேகமாக எவ்வளவு விவசாயிகள் பட்டாதார்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களிடத்திலே எந்தெந்த முறையில் எவ்வளவு நிலங்கள் இருக்கின்றன, நஞ்சை நிலங்கள் எவ்வளவு, புஞ்சை நிலங்கள் எவ்வளவு, அதில் எவ்வளவு வருவாய் வரும், குடும்பத்தை நடத்துவதற்கு குறைந்த பட்சம் எவ்வளவு வேண்டும், அதற்குத் தகுந்த முறையில் தகுந்த சட்டத்தை நாம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால், ரொம்ப ஏழைகளாக இருக்கும் விவசாயிகள் நாம் வாழ்க்கை நிலையில் உயர்த்தவேண்டும் என்று பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, அவர்களுடைய ஏழ்மையை இன்னும் அதிகப்படுத்துவதாகத் தான் இருக்கும். ஏழை விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கையை உயர்த்த வேண்டுமென்ற நல்ல எண்ணத்துடன் நாம் காரியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தாலுங்கூட, நாம் செய்யும் காரியங்களின் மூலமாக பலன் நேர் மாறாக நடந்துகொண்டு வருகிறது என்பதை நாம் கவனித்தால் தெரியும்.

“கடன் நிவாரணச் சட்டத்தை நிறைவேற்றினோம். அந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக நாட்டிலே என்னவாயிற்று? விவசாயிகளுக்கு லேவாதேவி கிடைப்பதில்லை என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டது. விவசாயி ஒரு நிலத்தைப் பயிரிடவேண்டுமென்றால் அதற்கு விதை வேண்டும், உரம் வேண்டும், விவசாயச் செலவுகளுக்கு வேண்டிய பணம் வேண்டும். அரசாங்கத்தின் மூலமாக, கூட்டுறவு இலாகாவின் மூலமாக எவ்வளவு அவர்களுக்குப் பணம் வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறோம் என்று பார்த்தால் நமது ராஜ்யத்திலேயே ஐந்து கோடி ரூபாய் தான் கூட்டுறவு இலாகாவில் மூலமாக நாம் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். ஆனால், குறிப்பாக இந்த ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொண்டால் 300 கோடி ரூபாய் வருஷா வருஷம் சாகுபடி செலவுகளுக்கு மாத்திரம் வேண்டியிருக்கிறது. அதில் எவ்வளவு பேர் பிறரை எதிர்பார்க்காமல் விவசாயத்தைச் செய்வதற்குத் தகுந்த முறையில் இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால் 100-க்கு 90 பேர்கள் கூட அந்த நிலையில் இல்லை. ஆகையால், அதற்குத் தகுந்த வசதியும் செய்ய வேண்டும். அந்த வசதியைச் செய்து கொடுத்து, மற்ற துறைகளிலும் முன்னேற்றம் அடைவதற்கும் பொருளாதார நிலையிலே முன்னேற்றம் அடைய முடியும் என்பதற்கும் நாம் எல்லோரும் யோசித்து, தகுந்த முறையிலே சட்டங்கள் செய்ய வேண்டும். விவசாயிகள் இப்பொழுது இருக்கிற நிலையில் இன்னும் கொஞ்சம் செளகரியம் கொடுப்பதற்கு நாம்

3-40
p.m.

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

[8th August 1955]

பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் செய்தாலும், நேர் மாறான பலனைத்தான் அடைய முடியும் என்பதை என்னுடைய அனுபவத்திலிருந்து தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

DR. V. K. JOHN :—“ I suggest that co-operative societies may be developed.”

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :—“ எந்த முறையில் நீங்கள் செய்தாலும் சரி அதைப் பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பெரும்பான்மையான ஜனங்களுக்கு எந்தெந்த துறையிலே நாம் அரசாங்கமோ சமூகமோ மத்திய சர்க்காரோ சேர்ந்து முதலிலே யோசித்து கொள்ளவேண்டும். அப்படி இல்லாமல் நாம் ஏதோ செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் செய்தால் நாம் அவ்வாறு செய்யத் தவறிப்போய்விடுகிறோம் என்பதைச் சட்டக் காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“ கடன் நிவாரணச் சட்டம் வந்த பிறகு என்ன நடக்கிறதென்று பார்க்கும்போது 100 ரூபாய் கடன் வாங்க வேண்டுமென்றால் ரூ. 200-க்கு பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு அரை வட்டிக்கு கடன் கொடுக்க வேண்டுமென்று செய்தோம். ஆனால், இப்பொழுது என்ன நடக்கிறது? 3½ சத வட்டியை முன்னடியே எடுத்துக்கொண்டுவிடுகிறார்கள். அந்த வட்டிக்குக்கூட பணம் கிடைப்பதில்லை. இம்மாதிரியான நிலையிலே விவசாயிகளுக்குப் பண வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டியது அவசியம்.

“ விவசாயம் செய்வதற்குத் தகுதியான Economic units வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பயிரிடமுடியாது. அதற்குத் தகுந்த முறையிலே அரசாங்கம் செய்யப் பிரயத்தனம் செய்கிறது. ஆனால், இந்த நாட்டில் எவ்வளவு அதிக நிலம் இருக்கிறது, பிரித்துக் கொடுக்கும்போது எவ்வளவு பேருக்குக் கொடுக்க முடியும், எவ்வளவு நிலப் பரப்பு அவர்களுக்கு வந்து சேர்ந்து அவர்களுடைய பொருளாதார நிலை முன்னேற்றம் அடைய முடியும் என்று பார்க்கும் போது அது ரொம்ப சந்தேகமாகத் தான் இருக்கிறது.

“ பத்து ரூபாய்க்கு உட்பட்டு நிலவரி செலுத்தும் பட்டாதார்கள் இந்த ராஜ்யத்தில் 50 சத வீதத்திற்கு மேல் இருக்கிறார்கள். பத்து ரூபாய் நில வரி செலுத்துபவர் என்றால் நஞ்சையாயிருந்தால் அரை ஏக்கரும், புஞ்சையாயிருந்தால் 4 அல்லது 5 ஏக்கரும் இருக்கும். அதற்கு மேல் இருக்காது. இதிலிருந்து அவனுடைய குடும்பத்தை நடத்த முடியாது. ஆனால், பதில் சொல்லலாம் : ‘ நிலம் இல்லாதவர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்களே, கொஞ்சமாவது நிலம் சொந்தமாகக் கொடுத்தால் தானே பரவாயில்லை ’ என்று சொல்லலாம். கொஞ்சமாவது கொடுத்தால் முன்னேற்றம் அடைய முடியுமா? அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று பார்க்க வேண்டும். நிலத்தில் உழைத்து ஜீவனம் நடத்த விரும்பும் குடியானவர்களின் பொருளாதார நிலையை முன்னேற்றுவதற்கு நாம் நிலத்தை மாத்திரம் பங்கிட்டுக் கொடுத்து, அதிலிருந்து முன்னேற்றம் அடைய முடியுமா என்று யோசித்தால் இந்த ராஜ்யத்திலே முடியாது. புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். மத்திய சர்க்கார் புள்ளி விவரத்தைச் சேகரித்தார்கள். நமது ராஜ்ய அரசாங்கமும் சேகரித்தார்கள். இந்த நிலையிலே இருக்கும்போது அவர்களுக்கு வேறு துறையிலேயும் பணம் சம்பாதித்து அவர்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு வசதி செய்தாலொழிய நிலத்திலிருந்து மாத்திரம் செய்தால் பிரயோஜனம் இல்லை. நாம் பெரும்பான்மையான கிராம மக்களுக்கு எந்த விதத்திலேயும் பொருளாதார நிலையில் முன்னேற்றம் அடையச் செய்ய முடியாது. அதற்காக இந்த சட்டம் வேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை. சட்டம் வேண்டும். இதனால் என்ன பலன் வரும் என்பதையும் நாம் யோசிக்க வேண்டும்.

“ குத்தகைக்கோ வாரத்திற்கோ நிலத்தை எடுத்துப் பயிரிடுபவர்கள் 14 சத வீதம் இந்த ராஜ்யத்தில் இருப்பார்கள். மற்றவர்களெல்லாம் சொந்தப் பண்ணையை வைத்துக்கொண்டு நடத்துகிறார்கள். பட்டாதார்கள்

8th August 1955] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

கணக்கை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் தெரியும், 5, 6 வருஷங்களுக்கு முன்னால் சேகரித்த புள்ளி விவரங்களை வைத்துக்கொண்டு நான் இதைச் சொல்லுகிறேன். நமது சர்க்கார் சேகரித்த சமீபத்திய புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். ஆந்திர ராஜ்யம் பிரிக்கப்படாதபோது சேகரித்த புள்ளிவிவரங்களைக் கொண்டு நான் சொல்கிறேன். ஆந்திர ராஜ்யம் பிரிக்கப்பட்ட பிறகு இன்னும் மோசமாக இருக்கும். ஆந்திர ராஜ்யத்தில் பெரிய நிலச்சுவாந்தாரர்கள் நம்மை விட அதிகம் என்பதையும் நாம் மறந்து விடக்கூடாது. ஜன சங்கியை ரீதியில் எடுத்துக்கொண்டால் ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் சராசரி எவ்வளவு ஏக்கர் இருக்கிறதென்று தெரியும். அதையும் நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும். மாகாண சர்க்கார் மாத்திரம் இது விஷயத்தில் ஏதாவது செய்துவிட முடியும் என்று மத்திய சர்க்கார் நினைத்தால் அது பகல் கனவாகத்தான் போய் விடும். அவர்களும் ஏதாவது தகுந்த முறையில் பிரயத்தனம் செய்தாலொழிய ஏழ்மை, அறியாமை, திறமையின்மை இவைகளைத்தான் பங்கிட்டுக்கொள்ள முடியும். வேறு எதையும் பங்கிட்டுக்கொள்ள முடியாது. சட்டத்தை மாத்திரம் செய்துவிட்டு பேசாமல் இருந்தால் ஒன்றும் நடக்காது.

“ இருக்கும் நிலம் எவ்வளவு, அதிலிருந்து எத்தனை விவசாயிகளுக்கு நிலத்தைப் பட்டா செய்து கொடுக்க முடியும், எத்தனை பேர் உண்மையிலேயே பொருளாதார நிலையில் முன்னேற்றம் அடைய முடியும், அதற்குத் தகுந்த நிலப் பரப்பு எவ்வளவு இருக்க வேண்டும், எவ்வளவு நிலப் பரப்பு இருந்தால் தன்னுடைய குடும்பத்தை ஒரு விவசாயி நடத்த முடியும், எந்த முறையில் அவர்களுக்கு எவ்வளவு பணம் அதிகமாக வருவாய் செய்ய முடியும் என்பதை யோசிக்க வேண்டும். அப்படி யோசிக்காமல் நாம் சுட்சி மனப்பான்மையிலேயே சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று செய்து விட்டால் அது நான் சொன்ன விபரீத நிலைக்கு கொண்டு போய்விடுவிடும்.

“ உலகத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளிலும் எப்படி நிலச் சீர்திருத்தம் செய்யப்பட்டது? அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கெல்லாம் **Economic unit** என்ன என்பதை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஒரு பண்ணையானது எவ்வளவு ஏக்கருக்குக் குறைந்து இருக்கக்கூடாதென்று சட்டம் செய்திருக்கிறார்கள். ஒரு குடும்பத்தை நடத்துவதற்கு ஒருவன் நன்றாக வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு தேவையைக்கொண்டு அவன் எப்படி வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவில் 168 ஏக்கரும், இங்கிலாந்தில் 50 ஏக்கரும், ஜெர்மனியில் 50 ஏக்கரும் (**economic unit**) என்று நிர்ணயம் செய்து, அதற்குக் குறைந்த நிலப்பரப்பு இருந்தால் விவசாயம் செய்யமுடியாது என்று சட்டம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த நிலையிலே இருக்கும்போது எவ்வளவு பேருக்கு 40, 50 ஏக்கராவது கொடுக்க முடியும் என்று பார்த்தால் ஒன்றும் இருக்காது. 1,000-ல் 2 பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களையும் இந்த நிலைமைக்குக் கொண்டுவருவதுதான் ஆகும். ஆகையால், இது விஷயத்தில் யோசனை செய்து நிர்ணயிக்க வேண்டும். அதற்காக அதிகமாக வைத்துக்கொண்டு இருப்பவர்களை அப்படியே விட்டுவிடவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. அவரவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலை **standard of living** க்குத் தகுந்தபடி நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். ரஷ்யாவில் கூட அவரவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்திற்குத் தகுந்தாற்போல்தான் நிலவுடைமைக்கு வாழ்பு கட்டியிருக்கிறார்கள். கீழ்த்தர சிப்பந்திக்கும் மேலே இருக்கிறவருக்கும் ஒன்றுக்குப் பத்து மடங்கு வித்தியாசத்தைக்கூட அனுமதிக்கிறார்கள் ரஷ்யாவில். சீனாவிற்கும் ஜனநாயக அந்தஸ்து (**Democratic status**) ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்கும் இம்மாதிரித்தான் ஏதோ வித்தியாசம் இருந்து வருகிறது. ஆகவே, திடீரென்று ஒரே நாளில் நாம் எல்லோரும் சமமாகப் போய்விட முடியாது. நல்ல எண்ணந்தான். ஆனால், அதைச் செய்யமுடியுமா என்பதையும் யோசிக்க வேண்டும். ஆகவே யோசித்துச்

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [8th August 1955]

செய்யவேண்டும். பல துறைகளிலே நீங்கள் யோசித்து செய்ய ஆரம்பித் தால் இப்பொழுது இருக்கிற பட்டாதார்களுக்கு இதன் மூலமாக நன்மை செய்ய முடியும் என்று யோசிக்கவேண்டும்.

“ உப தொழில்களிலும் விவசாயிகளை ஈடுபடுத்த வேண்டும். அந்தத் தொழில்களில் அவர்களுக்கு ஆர்வம் உண்டாகும்படியான முறையிலே, தகுந்த பாதுகாப்பு கொடுத்து, தகுந்த சூழ்நிலையை உண்டாக்கி, வசதி செய்து கொடுத்தால் விவசாயிகளுடைய பொருளாதார நிலையை உயர்த்தி நன்றாக வாழ்க்கை நடத்த முடியும். விவசாயமும் செவ்வனே நடைபெறும். அதற்கு நம் இடத்திலே என்ன வசதி இருக்கிறது. அதை என்னென்ன முறையிலே செய்யலாமென்பதையும் யோசிக்க வேண்டும்.

3.150
p.m. “ இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள விவசாயிகளை எடுத்துக்கொண்டால் 1,000-ல் 1 அல்லது 2 பேர் தவிர மற்றவர்களுடைய பொருளாதார நிலை ரொம்ப மோசமாக இருக்கிறது. அவர்களுடைய வாழ்க்கை ரொம்ப கஷ்ட நிலையில் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்பது ரொம்ப நியாயம். விவசாயத் தொழிலுக்குத் தகுந்த வசதியும், அவர்களுக்குப் பயிற்சியும் வேண்டும். அரசாங்கமும் சமூகமும் அதற்குத் தகுந்த முறையிலே உதவியும் செய்ய வேண்டும். அதைச் செய்வது தவிர, ஆங்காங்கே பள்ளிக்கூடங்களிலே என்ன சொல்லிக் கொடுக்கிறோம்? உத்தியோகத்திற்கு ஒருவருக்கொருவர் சண்டை போட்டுக்கொண்டு, ஜாதி, சமய, மொழிச் சண்டைகளில் ஈடுபடுவதற்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறோம். அவர்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்துவதற்குத் தகுந்த முறையிலே அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுப்பது இல்லை. ஒரே நாளில் அப்படிச் செய்துவிட முடியாது. ரொம்பக் கஷ்டம்தான். இருந்தாலும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே இந்த விஷயத்தை இன்னும் அதிகமாகக் கவனிக்க வேண்டும். கவனித்து தகுந்த முறையில் எவ்வளவு தூரம் செய்யமுடியும் என்பதை யோசித்து பட்டாதார் எவ்வளவு பேர்களுக்கு நிலத்தின் மூலமாக வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்று யோசித்து சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டும்.

“ பள்ளிக்கூடங்களிலுள்ள குழந்தைகளுக்கு சாப்பாடு போடுவதற்கேற்ற முறையில் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் சொந்தமாக நிலங்களை ஒதுக்கி அதிலிருந்து குழந்தைகளுக்கு சாப்பாடு எவ்வளவு தூரம் கொடுக்க முடியும் என்பதைப் பரிசீலிப்பதற்காக அரசாங்கம் ஒரு கமிட்டியை நியமித்திருக்கிறார்கள். எத்தனை பேருக்கு சாப்பாடு போட முடியும் என்பதையும் யோசிக்க வேண்டும். புஞ்சை எவ்வளவு, நஞ்சை எவ்வளவு வேண்டும், ஆகமொத்தம் எவ்வளவு நிலப்பரப்பு இருக்க வேண்டும். நீர்ப்பாசன வசதியுள்ள இடங்களில், ஜீவ நதி பாயக்கூடிய இடங்களில் எவ்வளவு நிலம் இருந்தால் பரவாயில்லை, புஞ்சைக் காடுகளாக இருந்தால் எவ்வளவு நிலம் இருந்தால் ஒரு குடும்பத்தை நடத்தலாம் என்பதை யெல்லாம் யோசிக்கவேண்டும். எவ்வளவு ஏக்கர் என்று போட்டால் கூட பிரயோஜனம் இல்லை. குத்தகையாளர்களுக்குச் சட்டம் செய்யும் போது குத்தகை சாகுபடியாளர்கள் எவ்வளவு பேர்கள் சரியான முறையில் வாழ்க்கையை நடத்த முடியும் என்பதைப் பார்த்து முடிவு செய்ய வேண்டும். என்னென்றால் திட்டம் (planing) வகுக்கிறோம். ஆகவே, எல்லா அம்சங்களையும் சீர்தாக்கிப் பார்த்துதான் செய்ய வேண்டும். தனி மனிதனை இருந்தால் அதைப்பற்றி குறைகூறுவதற்கு முடியாது. அவன் தலை விதி என்று நினைத்துக்கொள்ளுவான். ஆனால், இப்பொழுது முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடியும் தருவாயில் இருக்கிறது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வகுக்கப்படுகிறது. அனேக சீர்திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். வசதிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். அந்த வசதிகளை எந்தெந்தத் துறையிலே எவ்வளவு செய்ய முடியும், நம்முடைய limitation என்ன, விவசாயிகளுடைய (limitation) என்ன, கூட்டுறவு சங்கங்கள் எவ்வளவு தூரம் கடன் கொடுக்கத் தயாராய் இருக்கின்றன, நாம் எவ்வளவு தூரம் அரசாங்கத்தின் மூலமாக, மத்திய சர்க்கார் எவ்வளவு ஒத்தாசை செய்யத் தயாராய் இருக்கிறது என்பதை நன்றாக யோசிக்க வில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

8th August 1955] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

இதுதான் என்னுடைய சிறிய புத்திக்கு படுகிறது. சென்ற 6, 7 வருஷங்களாக சரியான முறையிலே அதை அணுகி சரியான முறையிலே செய்ய வில்லை என்பது தான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். (Tenancy reform) வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. செய்யும் போது எவ்வளவு பேர் நன்றாக வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்பதை யோசித்துச் செய்யுங்கள் என்றுதான் சொல்லுகிறேன்.

“ ஒருவர் இவ்வளவு நிலத்திற்கு மேல் வைத்திருக்கக்கூடாது என்று (ceiling) நிர்ணயம் செய்யும்போது எந்தெந்த பிரதேசத்தில் எவ்வளவு ஏக்கர் நிலம் என்பது தெரியவேண்டும். என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், வருவாய் எவ்வளவு வருகிறது. அந்த வருவாய்க்கு நாம் (assurance) கொடுத்திருக்கிறோம் என்று பார்க்க வேண்டும். நிலத்தைப் பயிரிடும்போது சாலியாப் போய்விட்டால் அந்த நஷ்டத்தைச் சமாளிப்பதற்கு (crop insurance) வேண்டும். கால் நடை நோய் நொடியினால் இறந்துவிடுகிறது. அந்த நஷ்டத்தை விவசாயிகள் ஈடுகட்டிக்கொள்வதற்கு, தொடர்ந்து விவசாயத்தைச் செய்வதற்கு (Cattle insurance) இருக்க வேண்டும். இம்மாதிரியான முறையில் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு, அதன் பிறகு (ceiling) நிர்ணயம் செய்தால் நன்றாக இருக்கும்.

“ இந்த ராஜ்யத்தில் 100-க்கு 90 விவசாயிகள் ஏழ்மை நிலையில் இருக்கிறார்கள். விவசாயம் செய்வதற்கு வசதி இல்லாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஏழ்மை நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறது. ஆகையால், நாம் முன்னே இந்த ராஜ்யத்திலே எவ்வளவு கடன் ஏற்பட்டது என்பதையும், இப்பொழுது என்ன கடன் இருக்கிறதென்பதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது 7, 8 வருஷங்களாக வில்லாகி உயர்ந்திருந்தபோதிலுங்கூட ஏழை விவசாயி ஏன் பொருளாதார நிலையில் உயரவில்லை? பெரும்பான்மையான நிலங்கள் ஜல வசதி இல்லாத நிலங்களாக இருப்பதால் 7, 8 வருஷங்களாக பஞ்சம் ஏற்பட்டு தொந்தரவுக்காளாகி கடனைக் கொடுக்க முடியாமல் வாழ்க்கை நடத்த முடியாத நிலையில் இருந்து வந்தார்கள். ஒரு வருஷம், சென்ற வருஷம் கொஞ்சம் மழை பெய்து, விவசாயிகளுடைய நிலை ஓரளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது. ஆகையால் இப்படி பல துறைகளில் விவசாயிகளுக்கு மாத்திரம் (sinking fund) வேண்டாமா, என்று எல்லோரும் சேர்ந்து அவர்களை (sink) பண்ணிவிடுகிறார்கள். சமூகத்திலே வியாபாரியும் அப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு வாழ்க்கை வேண்டும். அவனுக்கு மட்டும் வாழ்க்கை வேண்டாமா? வேண்டும். ஏன் விவசாயிகளுக்கு மட்டும் வாழ்க்கை வசதி செய்துகொடுக்கப்படவில்லை? ஏனென்றால், அவர்கள் அதிகமாக கூச்சல் போடுவதில்லை. தலை விதியே என்று அவர்கள் இருந்து விடுகிறார்கள். அதனால் தான் அவர்கள் மீது ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு அழுக்குகிறார்கள். இந்த நிலையில் நாம் இதை எல்லோரும் யோசித்து தகுந்த முறையிலே சட்டத்தை செய்தால் 100-க்கு 10 பங்கு வறுமையை நீக்கி விவசாயிகளுடைய நிலையை மேலுக்குக் கொண்டுவர முடியும். 100-க்கு 90 பங்கு மேலுக்குக் கொண்டு வர முடியாது. குடிசைத் தொழில்கள், மத்தியதரத் தொழில்கள் ஆகிய இம்மாதிரி தொழில்களை ஆங்காங்கே பரவலான முறையில் கிராமங்களிலே நடத்தவேண்டும்.

“ சர்வகலாசாலைகள் கிராமங்களில் வரவேண்டும். அந்தச் சூழ்நிலையில் அவர்களுக்குத் தகுந்த வசதி வரும். நாகரீகமோ அநாகரீகமோ நாகரீகத்தின் பேரால் நகரங்களில் சர்வ கலாசாலைகள் இருப்பதால் வாழ்க்கைத் தரம் மேலே போகிறது. நகரங்களில் இருப்பவர்களைப் பார்த்து கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். நகரத்தில் இருப்பவர்களைப் பார்த்து கிராமங்களில் இருப்பவர்கள் காப்பி அடிக்கிறார்கள். நாகரீகத்தின் பேரால். அந்த நிலையிலே நாம் செய்யவேண்டியது என்ன? கிராமச் சூழ்நிலையில் சர்வ கலாசாலைகள் ஏற்படுத்த வேண்டும், தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும், விவசாயப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [8th August 1955]

எல்லா இடத்திலும் ஏற்படுத்தி அதில் யார் யார் கொஞ்சம் நிலம் கொடுக்கிறார்களோ அந்தத் துறையிலே அவர்களை வேலை செய்யும்படியாகச் செய்து, தூண்டுதல் செய்து, ஜனங்களுிடத்தில் நம்பிக்கை உண்டாக்க வேண்டும். விவசாயப் பண்ணைகளுக்கு ஜனங்கள் வருவது இல்லை. செல வழிக்கிறார்கள், நம்மால் முடியாது என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த நிலையிலே சூழ்நிலைக்குத் தகுந்த முறையிலே விவசாயிக்குக் கொஞ்சம் நிலம் கொடுத்து அதன் மூலமாக பண்ணையை நடத்த வேண்டும். வேண்டுமானால் (technical advice) கொடுக்கலாம். விவசாயிகளை வைத்து விவசாயப் பண்ணைகளை நடத்தினால் மற்றவர்கள் நம்புவார்கள். உத்தியோகஸ்தர்களை வைத்து நடத்தினால் ஜனங்கள் நம்புவது இல்லை. அதையும் நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும். அதேமாதிரி தொழிற்சாலைகளும் இருக்க வேண்டும். எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் தொழிற் படிப்பு கொடுக்க வேண்டும். பத்து கிராமங்களுக்கு ஒரு தொழிற் பள்ளிக்கூடம் இருக்கலாம். அம்மாதிரி கிராமச் சூழ்நிலைக்குத் தகுந்த முறையிலே, கிராமக் கைத்தொழில்களையும், மத்தியதரக் கைத்தொழில்களையும் ஆங்காங்கு ஏற்பாடு செய்து அந்தத் தொழில்களில் விவசாயிகளுக்குப் பயிற்சி கொடுத்தால் 10, 20 வருஷங்களில் முன்னேற்றம் காண முடியும். இதைக் கவனித்துச் செய்தால் நன்றாக இருக்கும். அரசாங்கத்தைக் குறைசூறுவதற்காக நான் சொல்ல வில்லை. இருக்கும் நிலையில் எந்தெந்த முறையிலே விவசாயிகளின் நிலையை முன்னுக்குக் கொண்டுவர முடியும் என்று யோசித்துச் செய்யவேண்டும். பகட்டு மேனிக் குச் செய்தால் பிரயோஜனம் இல்லை. ஆகையால் அதையும் கவனித்து நாம் (tenancy reform) செய்யவேண்டும். பொருளாதார நிலையை முன்னேற்றவேண்டியதைக் கவனத்தில் வைத்து சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும். சிறு நிலச் சுவாந்தார்களுடைய பொருளாதார நிலை இப்பொழுது இருப்பதை விட இன்னும் அதிகமாக வருவதற்கு (protection) செய்யவேண்டும். அந்த வகையில் அரசாங்கம் சீர்திருத்தங்கள் கொண்டு வரும் என்ற நம்பிக்கையில் என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ Mr. Chairman, Sir, the Hon. the Deputy Leader of the Opposition, as usual, saw something sinister in this move on the part of the Government. That has become a sort of habit with him, Sir and he has to get on and I have also to get on. (Laughter.) I will try to meet the points raised by him.

“ In the first place, he said that this is a ruse in order to postpone the question of land reforms and that we have come this year with a legislation for prevention of evictions and that we will come next year with another legislation and so on and so forth. I may tell him, Sir, that we are very earnest in bringing comprehensive land reforms and we are taking much pains in looking at the various features and other statistics on this question.”

DR. V. K. JOHN :—“ Sir, may I know for how many years is the Hon. Minister taking pains? ”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ For as many years as I am here. (Laughter.) Many a day we discussed this question and then came to a sort of a tentative proposal about this. In fact, Sir, we were about to publish it in the form of a White paper, but suddenly we stumbled on constitutional and legal difficulties. That is why the White paper could not be published.”

8th August 1955]

DR. V. K. JOHN :—“ Difficulties created by whom? ”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ Difficulties created by the Constitution. Difficulties will be further created by friends like Dr. John. That is why we have to be guarded. (Laughter.) The Hon. the Deputy Leader of the Opposition has gathered all the information and knowledge by reading books—English Act or American Act. • But as far as I am concerned, I did not read any book. I had not been to England or America. I gathered all the information in my own place as a man who lived in villages, talked with the villagers, and knew the various difficulties of the villagers. I feel that this knowledge is much more useful than all the bookish knowledge of the Deputy Leader of the Opposition.”

DR. V. K. JOHN :—“ May I ask, Sir, whether reading books is a disadvantage? ”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sometimes it is a disadvantage.”

DR. A. SREENIVASAN :—“ One is supposed to lose one's originality by reading books! ”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ One of the main objects of the reform is to have larger production. That aspect is kept in mind and not forgotten. It is also our aim to distribute the land to as many as possible—small peasant proprietors. That is also the ideal. We should see that tenants are elevated to the position of proprietors. Taking all these into consideration, we prepared a sort of scheme. But that could not be brought in. Pending that bigger question, we have had recourse to this Bill in order that there may not be disturbances in the country. However slight they may be, they are disturbances. We do not want to have them. Some time ago, we brought forward a similar Bill as regards South Kanara. One hon. Member asked, ‘ Why should we not extend the provisions of the Tanjore Tenants and Pannayals Protection Act to other areas also? ’ That could not be done, Sir, because the Tanjore Act could apply only to Tanjore and neighbouring districts. As a matter of fact, there was difficulty in Tirunelveli district, and the Tanjore Act could not be of any avail. That is why this Bill has been brought forward. Then the hon. Member said, ‘ Well; if eviction is to take place, it takes place only through courts ’. He asked whether I could give any statistics about the number of evictions that were unjustly made, etc. Evictions could be done by courts. That is one way. But there are other ways also of evicting tenants—subtler and finer—without putting any money into the pockets of friends like the Deputy Leader of the Opposition. We want to prevent such evictions also. The tenant is tilling the land. But the landholder, in anticipation of the land reform says ‘ No ’ to the tiller. He says, ‘ You need

[Sri M. A. Manickavelu] [8th August 1955]

not till', and the tenant is dispensed with. If this is done on a large scale, it will lead to disturbances which will affect the agricultural economy of the whole State. The Government cannot sit quiet about it. These disturbances will not only affect the law and order situation but also food production. That is why the Government have to step in and prevent all unlawful evictions. Any honest man who regularly pays rent, etc., should not be evicted. Only that man who defaults or who uses the land in a manner prejudicial to the proper cultivation of the land, can be legitimately evicted. Therefore a legislation like this is necessary, and I do not see any reason why the hon. Member objects to it.

4 "The hon. Member from South Arcot, our ex-Chief Minister, gave us very valuable ideas and suggestions. I like them and I also thank him for those suggestions. But at the same time I must tell him that when he was at the helm of affairs here with far greater powers, prestige and influence than I have, what did he do? He was not able to do anything substantial. He had very many good ideas. But he was not able to translate them into action. That is because there is difficulty. (Interruption.) I am not accusing him for that. But there are difficulties when one is in office, which difficulties are not there when one is not in office. Though he was well meaning and wanted to do something, he was not able to do it. He was yearning to do something. But he could not do it. Had he continued in office, the land reform would have been put on the Statute Book much earlier. That is my impression. He also spoke about fragmentation. He quoted from America and Germany and other places to support his argument. Here also I think there is provision to prevent fragmentation. But we are not able to enforce it, because the population here is great. In America and England, the pressure on land is not so great. So they can fix 160 acres as an economic unit. We cannot fix even 3 acres as an economic unit. If all available lands are to be distributed, we cannot have even a fraction of an acre to be given to each man.

"Coming now to the question of rural credit, I say, Sir, that this is a very great problem in our country. That is ruining our peasantry. We have been trying to deal with this problem for the last twenty or thirty years, and we have not been able to tackle it satisfactorily. We can reduce the rate of interest, but the creditor knows how to get over this. He will deduct the interest while making the advance, and thus overcome the provisions of the law. But still the Government are trying their best to increase the credit facilities. Rural banks are being opened in many parts of the country. I hope then there will be better facilities for credit, but this will take some time. We cannot all on a sudden change the state of affairs that have been existing for a number of years. Therefore, we will have to wait patiently and try our best."

8th August 1955]

DR. V. K. JOHN :—" How long are we to wait? "

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—" As long as the Hon. the Deputy Leader of the Opposition and myself live, we can try. Only after that we cannot try. (Laughter.) We shall try our best as long as we live.

" Reference was made to other matters pertaining to the larger question of land reform. We are now concerned with this Bill which only aims at the prevention of evictions. If we confine ourselves to this, our task is rendered simple. There are certain doubts and difficulties to be cleared. That we will attend to at the Joint Select Committee stage. I hope hon. Members serving on the Joint Select Committee will do their best to overcome these difficulties and co-operate with us in passing this legislation.

" I need not say anything further, Sir, and I commend this motion to the acceptance of this House."

MR. CHAIRMAN :—" The question is—

'That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 30 Members (20 Members of the Assembly and 10 Members of the Council) to consider the Madras Cultivating Tenants Protection Bill, 1955 (L.A. Bill No. 11 of 1955) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

The Hon. Sri M. Bhaktavatsalam.

Sri K. Bhashyam.

Sri A. M. Allapichai.

Sri T. Purushotham.

Sri T. G. Krishnamoorthi.

Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradia.

Dr. V. K. John.

Sri Mohamed Raza Khan.

Sri A. Gajapathy Nayagar.

Sri K. Balasubramanya Ayyar."

The motion was carried.

V.—NON-OFFICIAL BUSINESS.

Resolution.

REMOVAL OF DISPARITY IN SCALES OF PAY AS AMONG TEACHERS OF THE SAME QUALIFICATIONS IN VARIOUS SCHOOLS UNDER THE VARIOUS AGENCIES.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY :—" Sir, I move—

'This Council recommends to the Government that the disparity in scales of pay as among teachers of the same qualifications in the various schools under the various agencies in the State be removed by up-grading.'

4-10
p.m.